TUNTURILATU

3/2014

Satu Ojala

Pitkästä aikaa. Kesäpäivillä Lammilla halattiin monta kertaa, kun ystävät eri kerhoista kohtasivat toisensa. Paula Jukala Logista ja Helinä Saarinen Kolbmasta rutistivat toisaan lämpimästi.

Kesäpäivillä kohdattiin

6

Taas Tattoossa 3

Yhdessä iltakävelyllä 4

Kaunis Kroatia 5

Talotehdas Vavalla 6

PUHEENJOHTAJALTA

Tunturilatulaista yhdessäoloa

Kesäpäivät Lammilla viikko sitten olivat kaikkea sitä, mitä tunturilatulaiselta yhdessäololta voi kaivata. Paikka oli retkeilyhenkinen, järjestelyt toimivat hyvin ja ohjelma antoi tilaa ystävien kanssa keskusteluun. En havainnut viikonlopun aikana yhtään myrrysilmettä eikä kukaan ollut yksin kovin pitkää aikaa.

Yöllä naapuritontilta teltaan kuuluneet viikonloppuäänet eivät olleet linnun liverrystä, mutta kun ääniin heräsi, oli aika kääntää kylkeä. Kiitos Alppaksen puuhaihmiset huolenpidostanne.

* * *

Koko kesäpäivien ajan ja varsinkin lauantaina olleen johtokunnan keskustelu- ja kyselytunninaikana vaistosin positiivisen ja innostavan ilmapiirin. Vuorovaikutus johtokunnan ja jäsenten välillä oli aitoa ja rakentavaa. Monista asioista tietämys laajeni ja syventyi pöydän molemmin puolin. Ehkä moni mututuntuma muuttui oikeaksi tiedoksi niissä asioissa, joista keskusteltiin ja joihin johtokunnalta vastausta pyydettiin. Johtokunta sai laajempaa näkökulmaa eri asioihin ja ottaa ne huomioon päätöksiä tehdessään.

Totuushan on, että ymmärrystä ja viisautta on sekä johtokunnassa että muussa jäsenistössä. Se vain täytyy saada esille ja käyttöön.

Seuraavana päivänä oli retkitoimikunnan vuoro kysellä ja olla kyselyjen kohteena. Tietoa, ideoita ja ajatuksia vaihdettiin vilkkaasti puolin ja toisin.

Molemmat keskustelut olivat niin antoisia, että jatkoa seuraa viimeistään vuoden päästä.

* * *

Tunturiladun säännöissä on määrätty johtokunnan tehtävät laaja-alaisesti. On itsestään selvää, vaikka sitä ei suoraan sääntöihin ole kirjattu, pitää yhdistyksen toimintaa ja tavoitteita suunnitella pitemmälle ajanjaksolle kuin seuraava vuosi. Silloin tulevat tavoitteet eivät ole täysin muuttuvaisia ja riippuvaisia puheenjohtajan ja johtokunnan jäsenten vaihtumisista. Toiminnan suunnitteluun ja tavoiteasetteluun tulee saada jatkuvuutta ja pitkäjänteisyyttä.

Johtokunnassa on pohdittu ja visioitu sitä, että minkälainen Tunturilatu on esimerkiksi viiden vuoden päästä. Radikaaleistakin ratkaisuista on keskusteltu ja väitelty. Oikea suunnan löytäminen ei ole helppoa, sillä pienikin muutos vaikuttaa jäsenten omaan toimintaan ja haluun tehdä työtä Tunturiladussa.

Kaikki muutokset tulee olla tarkoin harkittuja ja jäsenistön enemmistön hyväksymiä. Spontaanisti ja kiireellä tehdyt ratkaisut aiheuttavat samojen asioiden uuden käsittelyn parin vuoden päästä.

Kainuulainen sanonta pitää paikkansa tässäkin asiassa: ”Kiireellä tulloo vain kuspeä lapsia”.

Savolainen sanoo, että ”elä hötkyile.”

* * *

Syyskokouksessa Sotkamossa on kuten ennenkin, jäsenistöllä mahdollisuus valita johtokuntaan uusia jäseniä sekä puheenjohtaja. Erovuoroisista jäsenistä kolme on ilmoittanut halunsa vetäytyä sivuraiteelle, joten katsokaa ja kyselkää kerhoissanne ehdokkaita johtokuntaan kahdeksi seuraavaksi vuodeksi.

Puheenjohtaja on joka vuosi erovuorossa. Sanon kuten vuosi sitten, että Tunturilatua ei jätetä pulaan, mutta en panisi pahakseni puheenjohtajan nuorennusleikkausta. Enkä tarkoita tässä fyysistä leikkausta.

Voimia, aurinkoa ja iloa kaikille !

Raimoi

Tsietsalaista elämänmenoa

Erikoisesta talvesta huolimatta pääsimme suksimaan useamman kerran vaellusten ja kerhoviikkojen merkeissä Lapin lumilla. Toukokuun lopulla järjestimme luontopäivän Kuopiossa. Kaunis sää ja lähes kaupungin sisällä sijainnut retkeilyalue hurmasivat kaikessa kauneudessaan.

Tulevan elokuun viimeisenä viikonloppuna kerhomme järjestää retkeilypäivän. Viime kesänä vastaava tapahtuma sai ennen näkemättömän suosion. Ajankohta sattuu valitettavasti samaan aikaan Kolbman junaileman Veteraanivaelluksen kanssa, mutta sattumalle ei voi mitään.

Pari päivää sen jälkeen lähdemmekin joukolla Unkariin. Allekirjoittanut kävi jo keväällä tutustumassa Unkarin vaelluspolkuihin. Maan pohjoisosan vuoristoissa odottavat milenkiintoiset ja kauniit maisemat.

Olen valmis konsultoimaan muitakin kerhoja, jos milenkiintoa Unkarin suuntaan ilmenee. Syyskuussa lähtevät kotimaahan jäävät kerholaiset Talakselle. Tiedossa on jo , että saamme uusia ensikertalaisia kävijöitä mukaan. Sitä kautta on toive jatkuvuudesta.

Kerhomme on onnistunut kasvattamaan jäsenmääräänsä varsin tuntuvasti sekä viime, että tämän vuoden aikana. Olemme pystyneet uusiutumaan ja uudistamaan toimintaamme sekä osallistuneet erilaisille messuille ja muihin yleisötapahtumiin. Uskomme hienon tunturilatulaisen brändin esilletuonnin olevan yksi tapa kehittyä ja saada uusia ihmisiä innostumaan toiminnastamme. Samoin lisäarvon tuominen retkiemme ja vaellusten sekä kerhoviikkojen kautta muille latuyhdistyksille tuo toimintaamme tunnetuksi ja houkuttelevaksi.

Tätä polkua aiomme jatkaa tulevaisuudessakin.

Uusi mielenkiintoinen projekti tulevalle syksylle on muutaman kirjaston kanssa sovittu Lapin kirjallisuuden esittelypäivä. Tilaisuudessa innokkaat tsietsalaiset kirjallisuuden harrastajat kertovat kiehtovista Lapin kirjoista ja siinä sivussa myös kerhon ja Tunturiladun toiminnasta.

Pentti Vainio

Lasten kanssa ja vähän aikuistenkin seurassa

Tervehdys Satakunnasta.

On niitä ilmoja pidellyt täälläkin. Helteessä on hikoiltu ja välillä nautittu vähän viileämmistäkin keleistä.

Perinteinen yöretkemme kummikoulumme Loiman koulun oppilaiden kanssa sujui toukokuun kuumimpana viikonloppuna vallan mainiosti.

Onneksi saimme olla Pikkuniityssä. Airin ja Pertin mökin pihassa. Vieressä oleva Puurijärven–Isosuon kansallispuisto tarjosi oppilaille erilaisia kokemuksia ja luontoelämyksiä. Airi jaksoi kertoa kotipuistonsa asioista ja oppilaat kuuntelivat korvat höröllä.

Helteisen kävelylenkin jälkeen oppilaat nauttivat Ala-Kauvatsajoen vedestä. Taisivat viihtyä siellä parhaiten, eikä ihme. Lämpöä oli kolmisenkymmentä astetta.

Kesäkuussa starttasimme heti juhannuksen jälkeen jälleen aikuinen-lapsi-vaellukselle. Tällä kerralla reissussa oli enemmän aikuisia kuin lapsia, mutta saimme ensikertalaisista uusia, aktiivisia jäseniä porukkaamme.

Saimme heiltä kovasti kiitosta reissustamme ja mietimme jo ensi kesän reissukohteita. Kämppäviikko olisi sekä aikuisten että lasten mieleen.

Me olimme nyt Ivalojoella ja lämpötila laski öisin nollan vaiheille.

Mutta kullerot kukkivat ja monet muut Lapin kauniit kukat, kuten tunturipitkäpalko. Ja sitten se ruohokanukka, joka on hempeä kuin mikä tumman silmänsä kera.

Heti toisena koulupäivänä saimme yöretkeillä Lauttakylän koulun kuudesluokkalaisten kanssa. Harjun maisemissa kiersimme lenkin, jonka aikana tutustuimme muun muassa Myllylähteeseen ja harjualueen kasveihin.

Me aikuiset yritimme nukkua yömme Porsaanharjun Näköalalaavussa, mutta ilmojen haltija herätteli meidät kahden jälkeen yöllä seuraamaan järjestämäänsä valoshowta. Elosalamat välkkyivät ensin horisontissa ja yhtäkkiä ukkonen hiipi lähes yläpuolellemme läiskyttäen salamoita tovin. Tuuli ei onneksi viskonut sadevettä laavuun, joten säästyimme öiseltä kylvyltä.

Seitsemän hengen porukalla olimme Tunturiladun kesäpäivillä Lammilla osallistuen johtokunnan ja jäsenistön väliseen keskustelutilaisuuteen. Se oli mielenkiintoista kuultavaa ja johtokunnan näkemykset kerhoviikoista ja Tunturilatu-lehden lähitulevaisuudesta rauhoittivat muidenkin kuin allekirjoittaneen mielen.

Syyskuussa lähdemme 12 hengen porukalla tutkimaan, millainen puolukkasato on tänä vuonna Susi-Kiisan ympäristössä. Viime vuonna puolukoita oli niin paljon, että niitä punaposkia oli sääli jättää metsään. Katsotaan, millaista ohjelmaa viikoksi kehittelemme.

Lokakuun alussa matkaamme Login bussilla syyskokoukseen ja susiaisiin Vuokattiin. Kaikki geatkilaiset, jotka olette reissusta kiinnostuneet, ottakaa pian yhteyttä niin ilmoitan meidät yhtenä ryhmänä sekä bussimatkalle että Vuokattiin. Login bussi pysähtyy Huittisissa, joten siitä pääsee näppärästi reissuun mukaan.

Kerhon oma syyskokous on vielä marras-joulukuun vaihteessa, jonka jälkeen vuosi 2014 on kerhomme osalta aika siirtää muistojen joukkoon.

Satu

Kolbma pääkaupunkilaisten reviirillä

Kesäaikana Kolbman toiminnassa vietetään näennäistä hiljaiseloa. Kerhon yhteisiä tapahtumia on vähän, mutta yksittäiset jäsenet toimivat oma-aloitteisesti retkeilyharrastuksen parissa. Syksyllä sitten nähdään missä kukin on pyörinyt.

Toukokuussa teimme viikonloppuretken pääkaupunkilaisten reviirille Nuuksioon. Oppaanamme oli alueen hyvin tuntema Tommi. Kymmenkunta henkeä oli kulkemassa kansallispuiston poluilla ja tutustumassa uuteen Haltian luontokeskukseen.

Kesäkuun alussa Susikyrön talkooviikoilla oli pari meikäläistä saattamassa uutta rakennusta lopulliseen kuntoon. Muutakin kunnostusta pihapiirissä ja muissa rakennuksissa tehtiin vauvojen ja vaarien turvallisuutta ajatellen.

Lapin vaelluksia on kesän aikana tehty kerhon nimissä kaksi. Perinteiseksi muodostunut alkukesän vaellus kuljettiin Kaldoaivin erämaa-alueella kesäkuun alussa. Vaellus alkoi Mieraslompolosta helteisessä säässä ja reitti kulki Adolfin kammin kautta viileämmässä säässä Tenon Yläkönkäälle. Kalaa vaeltajat saivat runsaasti ja eri tavoin valmistettuna 11 hengen ryhmälle riitti syötävää. Erämaassa oli ollut hiljaista sillä vain kaksi vastaantulijaa oli tavattu. Toinen vaellus tapahtui Käsivarren suurtunturialueella elokuun alkupuolella ja silläkin on mukana kymmenkunta henkeä. Elokuun lopulla on ohjelmassa kaksi viikonlopun vaellusta etelässä: Seniorivaellus Pirkanmaalla Riuttaskorvessa ja nuoreman väen viikonloppuretki Satakunnan Joutsijärvellä. Mielenkiinnolla odotamme, miten ne vetävät väkeä.

Uutena toimintamuotona kokeilemme valokuvauskilpailua aiheena *”Kuva retkeltäni”*. Kilpailukuvan yhteyteen on laitettava kolmen sanan mittainen ”tarina”. Silloin siitä tulee kertomus, joka välittää katsojalle kuvaajan kokeman kuvaushetken ja – paikan tunnelman. Odotukset ovat korkealla ja visiot lennokkaita. Kilpailua voisi laajentaa koko Tunturilatua koskevaksi, jolloin kilpailukuvista olisi mahdollista koostaa jopa näyttely Tunturiladun tapahtumaan.

Tunturisusiaate on herättänyt vilkasta keskustelua kerhotoimikunnassa ja mielipiteitä on ollut suuntaan ja toiseen. Kärkevistä mielipiteistä johtuen susiaate on herännyt horroksestaan.

Joutenkulkija jostakin

Luontokeskus Haltia: ”Maailma syntyi sotkan munasta”

Njealljen kuulumisia kesähelteiden keskeltä

Lämpömittari näyttää jo aamusta 28 astetta, joka toivottavasti parin päivän päästä näyttää jo vähän alhaisempia lukuja. Mustikoitakin pitäisi yrittää poimia, jos niitä on, mutta kuka tällä helteellä metsään menee!

Helteistä huolimatta jotain olemme tehneet. Kauan suunnittelemamme retki toteutui, kun Ritva pani toimeksi ja kutsui meidät tutustumaan Joroisten Kaitaisissa olevaan uuteen Tsasoonaan ja sen jälkeen kotiinsa kahvikesteihin ja juttutuokiolle, jossa kielen kannat irtosivat ja puheesta ei ollut tulla loppua.

Yllätystapahtumat ovat aina mukavia, joten lämmin kiitos Ritva ja kumppanit koko Njealljen porukan puolesta mukavan päivän järjestämisestä.

Kerhomme syyskesän toiminta on käynnistynyt Njealljessä Hamina Tattoon merkeissä elokuun alussa. Hurmaava Hamina näytti taas kerran parhaat puolensa varsinkin, kun Linnoituksen wanhat pihat avattiin yleisölle ensimmäisen kerran. Linnoituksen wanhoissa pihoissa oli pihojen ja talojen esittelyä sekä erilaista toimintaa, pihakonsertteja, nukketeatteri ja kahvilatoimintaa, joka toi mukavaa vaihtelua Hamina Tattoo päivään.

Pari päivää meni mukavasti ”historian huminassa” sotilasmusiikin parissa, Hamina Bastionissa marssishow’n upeasta esityksestä nauttien ja kaikesta siitä mitä Hurmaava Hamina meille taas kerran tarjosi.

Meikäläiselle vanhojen talojen suojelua yli neljäkymmentä vuotta harrastaneelle se toi paljon uusia ideoita ja tietoakin, mutta miten niitä vastaisuudessa tulee hyödynnettyä jää nähtäväksi! Katujunan pois jääminen liikenteestä oli ikävä takaisku, mutta toivottavasti se taas kahden vuoden kuluttua liikkuu ja kuljettaa Tattoo-kansaa ympäri kaupunkia nähtävyyksiä katsomassa.

Tattoo-tapahtumaan olimme saaneet mukaan myös kerhomme vanhempaa väkeä, jotka eivät välttämättä enää osallistu retkiin, mutta tällaiselle järjestetylle kahden tai kolmen päivän retkelle ovat halukkaita mukaan tulemaan ja porukassa olemaan.

Ajatuksia uusista kohteista otetaan vastaan kerhotoimikunnassa ja mahdollisuuksien mukaan niitä järjestetään.

Toimintasuunnitelmaan tulee tarkennuksia, lisäyksiä, muutoksia ja poistoja, joista alla vähän jo ennakkotietoa. Petkeljärven retki 19.–21.09.2014, ilmoittautumiset Seppo Häyriselle 050 3024 342 tai Pirjo Vainionpäälle 040 7592444.

Kerhotapaaminen Kukkola, Joroinen keskiviikkona 27.8.2014 klo 12.00, johon ilmoittautumisen ruokailun takia Lealle 0400 2999 56 tai sähköposti lea.sarkeala@pp.inet.fi.

Kerhotapaamisen yhteydessä sovimme tulevan syksyn toiminnasta ja päätämme vuoden 2015 valtakunnallisen tapahtuman järjestämisestä sekä valmistelemme jo tulevaa syyskokousta ja henkilövalintoja.

Kevään hiihtoviikolla on sovittu, että lähiluontoretki Petkeljärven kansallispuistoon korvaa ruskaretken Lappiin, joten toimintasuunnitelmassa oleva ruskaviikko-varaus vk. 38 poistetaan toimintasuunnitelmasta.

Nautitaan kesästä, mutta ei unohdeta vanhoja kavereita, soitto vanhalle kerhoystävälle on nyt paikallaan.

Lea Sarkeala
Njealljen puheenjohtaja

Pirjo Vainionpää

Tsasouna oli näkemisen arvoinen.

Njealljen porukka ihailemassa keskelle Kataisen korpea noussutta tsasounaa.

Tikua ja Takua tapaamassa

Hannu Liljamo

Kiekusen hiirimuseoon opastaa asianmukainen kyltti.

Kilpisjärven biologisella asemalla portaat vievät alas kohti saunan ovea. Vasemmalle käännyttäessä rautainen palo-ovi johdattaa kellarikäytävään. Heti oikealla on ovi, jossa lukee Kiekusen hiirimuseo.

Kesällä 1998 Oulun Seudun Lapinkävijät toteuttivat vaelluksen Kautokeino–Reisadalen–Kilpisjärvi. Ennen Kilpisjärvelle saapumista löysimme muutaman kuolleen sopulin. Laitoimme ne muovipussiin ja toimme Kilpisjärven biologiselle asemalle pakastearkkuun Kiekusen tutkittavaksi.

Ylioppilas Asko Kaikusalo (1941 - 2012), alun perin lempinimellä Kieku ja sitten Kiekusena tunnettu, oli suomalainen luontoharrastaja ja tietokirjailija itseänsä kuvaten olevansa keikkabiologi. Hän ryhtyi harrastamaan pikkunisäkkäiden tutkimista 1955.

Kirjoittajana Kaikusalo teki merkittävää työtä erityisesti myyräseurannassa. Koulussa Kaikusalo jäi kolme kertaa luokalle koska kerrotaan hänen olleen paljon kiinnostuneempi hiirten nappaamisesta kuin latinan kieliopista.

Kun tunturien naalikantojen todettiin hupenevan uhkaavasti Skandinaviassa, perustettiin pohjoismainen työryhmä tutkimaan lajin esiintymistä ja suojelua. Asko Kaikusalo nimettiin suomalaiseksi naalin kurkistelijaksi.

Elämänsä aikana hän keräsi Euroopan suurimman ansakokoelman. Kun Kemissä 60-luvulla asuimme kerrostalossa niin keskiviikon iltapäivät olivat aina jännittäviä kisailtaessa pikkuveljeni kanssa kumman vuoro olikaan taas ensimmäisenä lukea postilaatikosta kolahtanut viikon Aku Ankka. Samalla tuli monissa kertomuksissa tutuksi Tiku ja Taku.

Enpä silloin osannut arvata että vuonna 2014 minulla olisi mahdollista tavata Tiku ja Taku Kiekusen hiirimuseossa. Hiirimuseoon pääsimme tutustumaan Owlan perinteisessä hellehiihdossa Kilpisjärvellä, vain kahden kalan pilkkikilpailujen aikaan. Sää suosi ja suksi luisti tunturissa. Lunta oli runsaasti.

Kilpisjärven biologinen asema, joka täyttää 50 vuotta, juhlien 27.9. tarjosi jälleen erinomaisen majoituksen, herkullisen ruuan ja saunan avantoineen.

Kilpisjärvelle on palattava, kesällä.

Hannu Liljamo
Owla

Kumpe ja Okta Koitereen Lammassaaressa

Jouko Koivu

Ilta-askareita.

Kumpe järjesti kesäretken Koitereen Lammassaareen kesäkuussa. Mukana oli yhdeksän kumpelaista ja kolme oktalaista. Porukka kokoontui aluksi Ainin ”Aavemajalle”, jossa nautittiin lounas kahvin ja pienten tarkoitusta varten paistettujen kukkojen kera.

Tämän jälkeen Lammassaareen mentiin kahdessa vuorossa moottoriveneellä, mutta kolme teki retken kajakeilla. Perillä pystytettiin teltat hienon hiekkarannan tuntumaan ja huomio kiintyi siihen, että kaikki 10 telttaa olivat erilaisia. Jopa telttojen kehityshistoriakin näkyi niistä.

Lammassaari on iso saari Koitereessa ja pääosin erilaisia suojelualueita. Länsireunalla kulkee harjujakso lähes päästä päähän. itäosassa on myös soita ja lisäksi saaressa on lampia, järviä ja pitkiä koitereen lahtia sekä pieniä vaaroja.

Kokoa on sen verran, että pienimuotoista muutaman päivän vaeltamistakin voi harrastaa. Keskellä länsirantaa on kota, tulentekopaikkoja, laavu ja muut tarpeelliset rakennukset, joita kyläyhdistys hoitaa.

Itse rakentamista on rahoitettu Manner-Suomen maaseudun kehittämisohjelman 2007-2013 Leader-toimintalinjasta. Että ne keksivätkin noita ilmauksia!

Sää oli koko ajan mitä parhain, kuten kuvastakin näkee. Ihan poislähdön hetkellä näkyi uhkaavia ukkospilviä ja pieni ropsaus tuli päivällä, mutta ei juuri kastellut.

Ensimmäisenä iltana tuokailun jälkeen teimme kuuden kilometrin iltakävelyn saaren eteläpäähän korkean ja kapean harjun polkua pitkin. Eteläpäässä hiekkarannalla oli leiriintyneenä kaksi saksalaismiestä, jotka aikoivat olla siellä kuukauden yhtämittaa. Heillä olikin viritettynä sellaiset katokset, ettei hätää tule sadesäälläkään. Niinpä saimme myös otatettua kuvan, jossa kaikki ovat mukana. Illalla pidettiin vielä lättykestit ennen nukkumaanmenoa, mutta osa ihaili maisemia pitempäänkin.

Seuraavana päivänä teimme vastaavan kävelyn pohjoispäähän. Polkua ei sinne paikoin ollut, mutta selänne ohjasi kulkua ja kartan mukaan palasimme osaksi eri reittiä. Kajakilla retkeilevät kävivät samaan aikaan naapurisaaressa.

Lammassaaren pohjoispäässä katselimme myös kuormaajalauttaa, joka vei puulastia rantasatamaan. Lammassaaressa on pieni yksityislohko, jossa metsä oli kaadettu ja puutavara odotti rannassa kuljetusta. Eläimistöä ei paljon vesi- ja rantalintujen lisäksi näkynyt, mutta pohjoispään tuntumassa seurasimme riekkoemojen harhautuksia ja paluumatkalla rantaa lähestyessämme rantakäärmeen mutkikasta luikertelua kanervikossa.

Päiväruokailun jälkeen olikin leiri purettava ja odotettava kyytiä. Kiitokset Ainille ja Annalle järjestelyistä sekä oktalaisille ja kumpelaisille mukanaolosta. Ihan hilkulla oli, että myös kuopiolaisia olisi tullut samaan aikaan saareen, mutta kyyditysresurssit olivat jarruna. Leiriytymään sinne kyllä mahtuisi paljon enemmänkin.

Jouko

Kolme tuli saareen kajakilla.

Saaren eteläkärjessä.

Patikoimassa kauniissa Kroatiassa

Tunturikerho Logi teki viikon pituisen patikkamatkan Dalmatiaan Splitin seudulle heinä-elokuun 2014 vaihteessa. Retken aikana tutustuttiin monipuolisesti kauniin Kroatian vaihteleviin saari-, rannikko- ja metsämaisemiin sekä muutamiin kulttuurikohteisiin.

Osallistujia oli Turun seudulta olevien logilaisten lisäksi myös Vihttasta, Owlasta, Kavtsista, Kumpesta, ja olipa mukana yksi Porkkalan Polunkin jäsen. Yhteensä meitä oli 26 henkilöä.

Matkan järjestäjänä toimi **Paavo Kramsu**, Login pj. Perillä meitä odotti valloittava unkarilainen oppaamme ”Esteri”, **Eszter Solymar**, taitava autonkuljettaja ”Petteri” sekä tehokkaasti ilmastoitu bussi.

Merta, saaristoa ja rannikkoa

Kroatiassa on 1260 saarta ja 6000 kilometriä rantaviivaa, saaret mukaan luettuna. Teimme kaksi päivän kestävää saariretkeä, ensimmäisen Korculan saarelle ja toisen Visin saarelle.

Korcula, tai ”Musta Korfu”, on 47 kilometriä pitkä, vihreä saari, joka on suurelta osin aleppo-männyn ja sypressien peittämä. Korculassa patikoimme kukkulan yli maatilaravintolaan. Matkalla kuuntelimme kaskaiden siritystä ja tutkimme Välimeren kasveja. Kävely palkitsi: nautimme Ruzan terassilla uskomattoman hyvän luomulounaan, joka oli valmistettu paikalla kasvatetuista vihanneksista.

Toisen retken teimme mielenkiintoiselle Visin saarelle, joka on ollut sotilasaluetta vuoteen 1989 saakka. Ajoimme hurjia serpentiiniteitä bussilla ja kiipesimme Humin vuorella olevaan luolaan. Siellä tuleva Jugoslavian pääministeri ja presidentti Tito piileskeli vuosina 1944-45 ja johti partisaanitoimintaa Saksaa vastaan. Pääsimme ukkoskuuron alta sopivasti Dudon ravintolaan, jossa nautimme maukkaan kala-aterian.

Kaupunkikulttuuria ja Unescon maailmanperintöjä

Tutustuimme myös kolmeen kauniiseen vanhaan kaupunkiin: Trogiriin, Splitiin ja Sibenikiin, jotka ovat Unescon maailmanperintökohteita. Kaikkialla oli nähtävissä roomalaisten ajan raunioita.

Sibenikissä kaupunkikierroksella kävimme Kroatian vanhimmassa katedraalissa vuodelta 1555. Katedraalin ovessa olevat luodinreiät muistuttivat vain parikymmentä vuotta sitten päättyneestä Balkanin sodasta, jossa Kroatia itsenäistyi Jugoslaviasta v 1991.

Splitissä uusi ja vanha kulttuuri kohtasivat. Kaupungissa vietettiin kesäfestivaaleja, ja Riva-rantakadulla Diocletianuksen palatsin edessä olevalla lavalla oli iltaisin musiikkiesityksiä.

Vesiputouksia ja trooppista metsäluontoa

Plitvicen kansallispuistossa, joka on myös Unescon maailmanperintökohde, vietimme kaksi päivää. Siellä saimme patikoida enemmän kuin muissa kohteissa, ja ryhmämme tuntuikin odottaneen sitä kovasti. Kansalllispuistossa on 16 turkoosinsinistä järveä jotka ovat eri tasoissa, ja niiden väliin jää lukemattomien pienten ja suurten vesiputousten ketju.

Patikoimme puistossa puusiltoja pitkin ja nautimme lähes trooppisesta metsäluonnosta. Koska edellisinä päivinä oli satanut runsaasti, osa poluista oli veden peitossa, ja kahlasimme vedessä paljain jaloin. Se oli kuitenkin meistä vain hauskaa.

Viimeisenä matkapäivänä kävelimme Krkan kansallispuistossa. Muutamat kävivät rohkeasti uimassa vesiputouksessa. Plitviceen verrattuna Krka oli pienempi ja kansoitetumpi, sillä kroatialaisten omat kesälomat olivat juuri alkaneet.

Hyvässä seurassa

Vaikka viikko ei sisältänytkään aivan niin paljon patikointia kuin ehkä kovakuntoisimmat olisivat toivoneet, ohjelma oli monipuolinen ja kiinnostava. Logilaiset ottivat meidät ”oudot” ystävällisesti mukaan joukkoon, ja ryhmän yhteishenki oli mainio.

Dalmatialainen rento elämänasenne ja Kroatian upeat meri- ja metsämaisemat tekivät vaikutuksen. Paluumatkalla bussissa Esteri ehdotti Login seuraavaksi matkakohteeksi patikkareissua Unkariin tai Itävaltaan. Kukaties – parin kolmen vuoden päästä !

Päivi Johansson, Porkkalan Polku, Kirkkonummi

Kuvat: Päivi Johansson ja Irma Rytkölä

Krkan kansallispuistossa.

Tienviitta Korculan saarella.

Plitvicen kansallispuiston kauniit putoukset.

Kansallispuisto on hyvin suosittu.

Polkuja riitti vesiputousten joukossa Plitvicessä.

Plitvicessä vesiputouksia oli todella runsaasti.

Kivilato Korculan saarella.

Splitin kaupunki.

Vava-leirin vauhdissa

Kasvavan suosion saavuttanut ”Vauvasta vaariin, mummosta mukeloon”-leiri käynnistyi Susikyrössä sunnuntaina 13.7. jo kahdeksannen kerran. Mukana oli 34 lasta, joista peräti 17 eli puolet oli ensikertalaisia. Lasten ikähaitari kattoi viidestä seitsemääntoista vuoteen. Tyttöjä oli 19 ja poikia 15. Isovanhempineen ja puuhahenkilöineen leiriläisiä oli kaikkiaan 69.

Eikä unohtaa voi kolmea koiraa, jotka saivat nauttia lasten hellyydenosoituksista. Tällä kertaa leirin käytännön sujumisesta kantoivat vastuun ovtsilaiset.

Ensimmäisenä leiriläiset joutuivat kohtaamaan Lapin kesän melkoisen räkkäajan: hyttyset, mäkäräiset ja paarmat. Tämä koetteli varsinkin leirin nuorimpia, mutta äkkiä lapset sopeutuivat.

Yhtä nopeasti eri puolilta maata tulleet tutustuivat ja ystävystyivät puuhailun ja leikkien vauhdissa. Ja tekemistä riitti erätaitojen alkeiden opettelusta, kuten kiehisten veistämisestä ja nuotion rakentamisesta ja sytyttämisestä suunnistuksen opetteluun.

Rakennettiin linnunpönttöjä ja kaarnalaivoja, harjoiteltiin sorminauhojen iskemistä, missä lajissa pienet ketterät sormet saivat aikaan kaunista nauhaa. Pirtanauhan kutominen vaati pitempää pinnaa helteen ja lentävien kiusatessa. Oli saippuakuplien puhaltamista, puhallustikkaa ja tulitikun heittämiskisaa, jossa ennätys ylsi 8 metriin.

Kalastuspäivänä ahti soi antejaan. Kalastaja Pekka tarkisti ja korjasi lasten onget. Kalastettiin vuorotellen veneistä ja Vuontispirtin laiturilta. Voi riemunkiljahdusten määrää kun ahven tarttui koukkuun.

Runsas saalis käsiteltiin Pekan opastuksella. Lapset seurasivat silmä tarkkana perkaamista, suomustusta ja filerointia, ja saivat itsekin kokeilla taitojaan. Niinpä sitten söimme maukasta kalakeittoa, paistettua, savustettua ja nuotiokalaa.

Tiistai-iltana Galgu-eukko (Sinikka Holopainen) lähetti yöretkeläiset tunturiin kohti Nammalakurun uutta autiotupaa. Nämä ”saivomaailman sankarit” saivat tehtäväkseen pyydystää päivänsäteen. Ukkosenjumala Tierbmis yritti pontevasti vaikeuttaa matkalaisten reittiä, mutta onnellisesti he pääsivät perille ja palasivat terveinä takaisin seuraavana päivänä. Osa muista leiriläisitä teki lyhemmän retken Ahovaaran päälle ihailemaan komeaa Hetta-Pallas tunturijonoa. Toinen retki suuntautui mattokuusta katsomaan.

Melontaa varten saimme Raiskilta kuusi inkkarikanoottia melontaharjoituksia varten. Raiski itse kerkesi vain käväistä meitä tervehtimässä, mutta hänen reipas apulaisensa Laura opasti melonnassa ja veti mukavan iltanuotio-ohjelman.

Torstai oli Hettaretken päivä. Ensin tutustuimme Hetan kauniiseen kirkkoon, missä suntio **Eija Leppänen** kertoi kirkon vaiheista. Lauloimme ja lopputervehdykseksi Eija lauloi meille ”Jumalan kämmenellä” saameksi. Luontokeskus Skierrissä katsoimme Ounis-filmin ja kiersimme katsomassa näyttelyt. Lastennurkkauksessa tuntui olevan erityisesti vipinää. Sitten oli aika kivuta ylös

Jyppyrän kodalle evästelemään makkaranpaistolla ja Kösän nokipannukahvilla. Avaran maiseman kultasi pilvien raosta pilkottava beaivi, aurinko.

Saamelainen kulttuuri ja mytologia oli päivien aikana moneen tapaan esillä. Opettelimme mm. eläinten nimiä saameksi. Galgu-eukon oppaana ollut ”Aigi” kirja ”Saivomaailman sankareista” kävi yllättävällä tavalla eläväksi kun kirjailija itse ilmestyi paikalle. Nuori saamelainen **Ante Aikio,** kuulun Kaapin Jounin jälkeläinen, tuli kertomaan juuristaan, kirjatrilogiastaan ja perustamastaan Levin ”Samilandista. Hänen upeaa joikaamistaan sekä lapset että aikuiset kuuntelivat hiirenhiljaa. Ja meitä askarruttaneisiin kysymyksiin saimme vastauksia.

Ante Aikio joikhaa.

Hengen ravinnosta on hyvä siirtyä ylistämään leirin ruokapuolta. Kokkimme Pertti loihti nautittavaksi aamusta iltaan hyvää kotiruokaa ja herkkuja, kuten keskisuomalaista ”hämmästyshuttua”, ja usein paisteltiin lettuja ja räiskäleitä, oli tikkupullaa nuotiolla ja mitä kaikkea. Koko porukka sai vatsansa täyteen. Keittokatoksessa oli ateriavuorot.

Pertti-kokki työssään.

Keittokatoksen takana kaikki, lapsetkin, tiskasivat astiat. Kösän ”pönttöuunin” katoksen alla valmistui jatkuvalla syötöllä kuumaa vettä ja kahvia. ”Erikoismies” Arttu-poika hääri Kösän apulaisena ja katoksen liepeillä parveili hyvin viihtyvä joukko muutakin väkeä. – Sauna lämpisi joka iltapäivä saunamajuri Esan toimesta. Saunan lämpö pehmitti puremat ja lauhdutti jäsenet.

Lapset olivat ihanan välittömiä. Syntyi hyviä keskusteluja. Vilho kiinnostui susijärjestelmästä. Santeri tykkäsi olla hippasilla. Sähäkkä pikku Ella oli joka paikassa liikkeellä. Kasperi huolehti leirin nuorimmaisesta Lotasta. Eliel oli leirin ilopilleri. Tytöillä oli hyppynaruleikit, pojat potkivat palloa. Temppurata oli myös ahkerassa käytössä. Marjan luontopolut ratkottiin. Uimareissuilla nähtiin otuksia ravuista merihirviöihin. Iltanuotioilla Jessica ja kaksostytöt Tiia ja Annie ideoivat hauskaa ohjelmaa, jossa varsinkin Kösä ja Raimo joutuivat koville.

Viikko vierähti nopeasti. Suuremmilta haavereilta säästyttiin. Räkkäkin selätettiin niin, ettei se ehkä karkota meidän ensikertalaisiakaan tulemasta uudelleen. Solmittiin ystävyyssuhteita jotka kantavat tulevaisuuteen ja tuovat meidät takaisin tunturien maahan.

Ritvis

Temppuilijoita riitti köysiradalla.

Yritys ryhmäkuvaksi Jyppyrän huipulla Hetassa.

Onkiminen oli mukavaa kun ahvenia tuli reilusti.

Kettu-Jessica, Nalle-Annie ja Hassu-Hessut Janica ja Julia iltaohjelmassa.

Minnin ja Maisan oma nuotio palaa.

Tiia ja mummo Aulikki nokakkain.

Skierrin lastennurkkauksen ”pehmoleluja”.

Kesäpäivillä tehtiin historiaa

Aiemmin Tunturiladussa on jäsenistö ottanut ihan spontaanisti kantaa ja kysellyt johtokunnalta ajankohtaisista asioista, mutta Lammin kesäpäivillä järjestettiin ensimmäinen johtokunnan piinapenkki. Keskustelunaiheiksi nousivat vahvimmin Tunturilatu-lehti ja kerhoviikot.

–Olen kuullut huhuja että Tunturilatu-lehteä ollaan siirtämässä tekniikan puolelle. Siitä johtokunta saa pitkän miinuksen, sanoi Kavtsin **Kyösti Lamminjoki** avauksessaan.

Puheenjohtaja **Raimo Pahkala** myönsi, että asiasta on kustannussyistä käyty keskustelua. Han sanoi uskovansa, että neljällä painetulla lehdellä mennään jatkossakin. Johtokunta on keskustellut vaihtoehdosta, jossa kaksi lehteä kolahtaisi vuosittain painettuna postilaatikkoon ja kaksi pitäisi lukea verkkosivuilta.

Painettu lehti sai yleisöltä vahvan kannatuksen.

–Meillä on paljon jäseniä, joilla ei ole tietokonetta. He eivät myöskään kykene lähtemään enää vaelluksille, mutta lukevat niistä mielellään lehdestä. Otan lehden ilolla vastaan ja luen sen kannesta kanteen, sanoi **Airi Heino** Kuoktesta.

Marita Maula Kavtsista näki lehdellä merkittävän roolin myös Tunturiladun julkisuuskuvan luojana.

Keskustelua käytiin myös Tunturiladun jäsenmäärän kehityksestä ja jäsenmaksuista.

–Vuodesta 2008 lähtien jäsenmäärä on laskenut. Uusia jäseniä pitäisi saada joukkoon. Herää kysymys, mitä tarjoamme enemmän kuin muut latuyhdistykset, kun jäsenmaksumme ovat merkittävästi korkeammat. Talous pitää saada tasapainoon. Kämppien kulurakennetta voimme pienentää vain kämppiä myymällä. Lehti on suhteellisen suuri kuluerä ja siitä on helpoin säästää, sanoi **Panu Loisa** Kavtsista.

Hän uskoo, että toiminta motivoi jäseniä liittymään Tunturilatuun.

Geatkin **Juhani Lahtinen** kyseli kerhoviikkojen perään, jotka keväällä kämppäsääntöjä rukattaessa pudotettiin pois.

–Kerhoilla tai muilla tunturilatulaisille ryhmillä on mahdollisuus varata kämppiä viikoksi. Niille ehdotetaan könttämaksuja syyskokouksessa. Summat ovat noin 60–70 prosenttia petipaikkavuokrista, vastasi Raimo Pahkala.

Juhani Lahtinen toivoi myös sitä, että johtokunnan esityslistat ja pöytäkirjat olisivat nähtävillä verkkosivuilla. Se toisi hänen mielestään avoimuutta toimintaan. Johtokunta lupasi pohtia asiaa.

Eero Nuutinen Tsietsasta kyseli, miten saisimme uusia jäseniä mukaan toimintaan. Uusia ”pelejä ja leikkejä” pitää kehittää, jotta toimintamme kiinnostaa.

Panu Loisan mielestä toimintaa pitää kehitellä houkuttelevammaksi, lisätä yhteisöllisyyttä ja yhteistoimintaa yli kerhorajojen.

Pirjo Kukkonen Kumpesta on osallistunut eri kerhojen reissuille.

–On hyvä miettiä, mitä kerromme kuulijoille Tunturiladusta. Itse olen ollut monen eri kerhon vaelluksilla mukana ja olen kokenut sen suurena rikkautena. Rohkeasti vain yhteyttä reissujen vetäjiin. Tiedon jakaminen on kaiken a ja o.

Keskustelua käytiin myös kerhoihin kuulumattomista jäsenistä. susijärjestelmästä ja susiyhdyshenkilöiden roolista.

–Oman kerhon susiyhdyshenkilöön on helpompi ottaa yhteyttä kuin susivaliokuntaan. Susivaliokunta koetaan etäiseksi. Susiyhdyshenkilöiden ja susivaliokunnan yhteistyötä pitää kehittää. Siksi olemme Kolbmassa on tehnyt esityksen susijärjestelmän kehittämisestä, kertoo Hanna-Mari Sinilehto.

Keskustelua käytiin myös uudesta kämppävarausjärjestelmästä, jota ollaan edelleen kehittämässä.

Alppaksen organisoimilla kesäpäivillä sää suosi, ohjelma oli leppoista, vaikka asiaakin mahtui paljon mukaan.

Anteron parikroketti oli hauska uutuus, luontopolun tehtävät visaisia, paikka kesäpäiville sopiva ja ruoka hyvää. Eli kaikki sujui hyvin.

Keskustelutilaisuudesta jäi sellainen maku, että väki oli tyytyväistä ja samanlaiselle vapaalle tuuletukselle toivoisi löytyvän tilaa muistakin yhteisistä kokoontumisista.

Satu Ojala

Nokipannukahvit irroittivat kielenkannat.

Haastetta riitti parikroketissa. Onneaan yrittämässä Tapani Ilvonen ja Tuula Forström.

Luontopolun visaisiin kysymyksiin etsivät yhdessä vastauksia Pentti ja Tuulikki Vierros Kavtsista.

Johtokunnan jäsenistä keskustelutilaisuuteen osallistuivat Pirjo Kukkonen, Hannu Liljamo, Paavo Kramsu ja Panu Loisa sekä kuvan ulkopuolelle jääneet Raimo Pahkala ja Kari Halinen.

VaVa-leirin ikioma räppi

Siis, tää on meidän kaikkien omaa VaVa leirii – hei,
ei tänne tultu oo chattäileen kännyköillä, ei!
Kun tutuiks´ tullaan ja kaikki on kavereita, jou,
ei täältä kukaan pois tahtois enää lähtee, nou.
Boom kah, boom boom kah

Kassu, Tiia, Annie, Pinja sekä Ellakin on täällä;
miks Jessicall´ ja Leevill´ ei oo enää kurahousui päällä?
Ne on kaikki täällä kävijöitä vanhoja, juu sii
Niit´ kantsii kuunnella sun eikä heti sanoo: not mii
Boom kah, boom boom kah

On tänne myöskin tulleet vanhat parrat, nami nami nami
- täällon ainakin Aulikki, Pekka, Kösä sekä Rami.
No, pari ryppyy lisää saanu kai noi mummot, ukit on
mut niiden läsnäolo täällon ihan ehdoton.
Boom kah, boom boom kah

Vaikka ne koko ajan käskee - kouluttaa, OMG
ne kuiteskii safkat, sipsit kustantaa ja se on ihan jee.
Ja kun ne meiät tänne korpeen on kuskanneet
niin kaipa siitäkin on peukutuksen ansainneet?
Boom kah, boom boom kah

Tääll on tietty ihme sääntöi mut ne sun pitää oppii
tai ei täs geimis sulle tuu ihan kutosia noppiin.
Me ollaan erilaisii ja sehän kaikille käy kyllä
kun muut vaan huomioon ottaa se pitää ystävyyttä yllä.
Boom kah, boom boom kah

Just sitä tää VaVa-leiri haluu teille opettaa
et aina kantsii kiusaus ja valheet lopettaa
Ja ettei kukaan oo parempi toista taikka ihmeen erikoinen
vaan että kaikilla on joku taito ihan erinomainen
Boom kah, boom boom kah

Kun ollaan kaverii kaikki, sä mulle, sulle mä
ei tarvii miettii enää kuka on toi ihme jäbä
tai tuo typy, me ollaan kaikki ihan samaa sakkii,
Jos ei mee jakoon, vanhat parrat näyttää mistä kana kakkii!
Boom kah, boom boom kah

Sanat: **Seija Vihervuori**
VaVa-leirille 2014

Kasperi – viideskymmenes Outasusi

Satu Ojala

Nuoren outasuden Kasperi Pöytäkiven kanssa saman susikasteen saivat outasudet Tuula Sahraluoma (vas.), Arttu Korolainen ja Marjatta Nuutinen.

Viime kesän Vava-leirillä Jessica ja Ella laativat kysymykset tarkoituksena haastatella Kapea, ensimmäistä susiarvon suorittanutta leiriläistä. Leiritouhua ja toimintaa kaikilla kolmella oli niin paljon, että haastattelulle ei ollut aikaa.

Sain Jessicalta kysymykset, joihin Kasperi antoi puhelimitse vastaukset ja niistä olen laatinut tämän jutun.

Viime syksynä susiaisissa Kasperi Pöytäkivi vihittiin outasudeksi numerolla 50. Sattumalta samaan aikaan tuli kuluneeksi 50 vuotta Susikyrön hankinnasta. Susivihkiäisissään Kasperi oli iältään 13 vuotta ja 1 kk.

Kimmokkeen susimerkin hankkimiseen hän sai Vava-leiriltä, etenkin tunturiin tehdyiltä yöretkiltä. Hän kertoi saaneensa lisäkiinnostusta merkkeihin, kun Kösä ja Raimo kertoivat iltanuotiolla omista susimerkeistään.

Syksyllä 2012 Kasperi aloitti merkin suorittamiseen tarvittavien sääntöjen ja ohjeiden sekä ennen muuta jokamiehen oikeuksien tuntemisen.

Ensimmäisen huiputuksen hän teki Vava-leirin aikana käymällä leiriläisten kanssa Saivokerolla. Senjälkeen huippuja Kape on valloittanut noin 8 kpl, mukana Kungsledenin varrella oleva yli tuhatmetrinen huippu Juovatjåhkan lähellä.

Tavanomaisia vaelluksia Kape on tehnyt kaamosvaelluksen ja kevätvaelluksen, mutta kalamies kun on parhaasta päästä, kalastusvaelluksia Papan kanssa kolmen valtakunnan alueella on taakse jäänyt kolme ja lisäksi viikonloppujen kalaretket.

Kasperin mielestä merkkisuoritukset eivät olleet hankalia, mutta töitä joutui tekemään.

Kasperi kannustaa muitakin nuoria aloittamaan vaeltamisen, sillä luonto ja rauha sekä erilaisten juttujen tekeminen eri-ikäisten kaverien kanssa on mukavaa. Sopivan vaellusryhmä löytyi Tunturiladun retkimuistiosta, joten ryhmän mukana lähteminen oli helppoa.

Parasta vaellusta Kapen on vaikea nimetä, sillä kaikki ovat olleet ikimuistoisia ja omalla tavallaan parhaita. Mitään haavereita ei ole sattunut, koska on varauduttu hyvin ja kuljettu luonnon ehtojen mukaan. Ruotsin vaelluksella sumu esti ensimmäisen suunnitellun huiputuksen, mutta muutaman päivän päästä nousu toiselle huipulle onnistui kauniissa säässä.

Vaelluksen aikana yöpyminen tapahtui teltoissa ja autiotai tunturituvissa.

Havaintoja eläimistä oli niukasti, riekkoja, kiirunoita ja kotka porojen lisäksi.

Ruotsin Kungsledenillä oli pienireppuisia vaeltajia huomattavasti enemmän kuin Suomen Hetta-Pallas -reitillä johtuen varmaan erosta alueen palvelutasossa.

Iltaisin oli aikaa toiselle harrastukselle, jolloin koko ryhmä sai nauttia kalaruokaa.

Tulevaisuudessa, jo neljän vuoden kuluttua, Kasperin tavoitteena on Tunturisuden arvo ja myöhemmin Johtasusiarvo.

Näin kertoi Kasperi Pöytäkivi vastatessaan Jessican ja Ellan laatimiin kysymyksiin.

Olen oppinut tuntemaan Kasperin kuudella Vava-leirillä ja nähnyt TV:n kalastusmestarit- ohjelmassa enkä epäile hetkeäkään hänen suunnitelmiensa toteutumista.

Kiitos Kasperi.

Raimo Pahkala

Erätaitoja ja elämyksiä luvassa messuyleisölle

Lappeenrannassa 20.-21. 9. järjestettäville Hyvinvoinnin Messuille on kutsuttu näytteilleasettajiksi tuotevalmistajia, palveluiden tarjoajia ja asiantuntijoita kattavasti hyvinvointialan ja liikunnan eri sektoreilta.

Tunturilatu ry esiintyy messuilla omalla näyttelyosastollaan, jossa messukävijöille on tarjolla tietoa ja kokemusta omatoimisesta liikkumisesta luonnossa, järjestetyistä retkeily- ja vaellusmahdollisuuksista ja erätaidoista yleisesti.

Olemme hyvillämme voidessamme tarjota messukävijöille mahdollisuuden tavata kokeneita retkeilyn asiantuntijoita.

Luonnossa liikkuminen on edullinen ja järkevä tapa huolehtia hyvinvoinnistaan!

Esitän kiitoksen Tunturilatu ry:lle messukävijöiden puolesta.

Ystävällisin terveisin
Hyvinvoinnin Messut
messupäällikkö
Kari Pulkkinen
www.expomedia.fi

Luonnosta voi nauttia monella tapaa

Suomen luonnon päivänä 30. elokuuta on tarjolla yli 80 kesäisen mukavaa tapahtumaa eri puolilla Suomea Akaasta Äkäslompoloon.

Elokuun viimeinen viikonloppu soveltuu hyvin Suomen luonnon juhlistamiseen.

Retkeilyä voi harrastaa niin marjastuksen kuin sienestyksen parissa, bongailla etelään muuttavia lintuja, käydä nauttimassa kesän viimeisistä uintiretkistä tai järjestää luontopolku lempimetsään.

Kahvihetki tai eväsretki pihapiirissä voi olla myös tapa iloita luonnossa olosta.

Suomen luonnon päivän viralliset järjestäjät ovat Suomen ympäristökeskus, Suomen luonnonsuojeluliitto, Metsähallituksen luontopalvelut ja Biologian ja maantieteen opettajien liitto.

Tulevien vaelluksien ja susisuoritusten yhteensovittaminen

Moni retkeilyä harrastava Lapinkulkija tulee hankkineeksi susimerkkeihin tarvittavaa retkeilykokemusta ilman sen kummempaa suunnittelua. Myöhemmin, kun outasudeksi tai tunturisudeksi hakeminen alkaa kiinnostaa, saattaa huomata että jotakin pientä puuttuu, vaikka retkiä olisi kertynyt reilustikin. Siksi kannattaa huomioida tunturivaellusten ja tunturisusivaellusten määritelmät, kun tulevia retkiä miettii ja kirjata menneiden retkien tietoja muistiin.

Susisääntöjen mukainen tunturivaellus tehdään tunturialueella (lähtökohtaisesti napapiirin pohjoispuolella) pääosin asumattomalla ja viitoittamattomalla reitillä. Käytä siis muitakin kuin maastoon merkittyjä reittejä, jotta suunnistustaitosi karttuvat. Vaelluksella kuljetaan omin voimin ilman muona- tai varustetäydennystä. Kulkeminen voi tapahtua esim. kävellen, lumikenkäillen, hiihtäen tai meloen. Varusteet kuljetetaan tyypillisesti rinkassa tai ahkiossa. Vaelluksen on kestettävä vähintään kuusi päivää siten, että maastoon lähtö- ja paluupäivät luetaan mukaan ja maastossa yöpymisiä on viisi. Yhdellä tunturivaelluksella on yövyttävä vähintään yksi yö mukana kuljetettavassa teltassa, laavussa tai muussa vastaavassa majoitteessa. Muuten kämppiä voi hyvin käyttää ja kilometrivaatimuksia tunturivaellukselle ei ole.

Tunturisudelta vaaditaan kaksi pitempää vähintään 150 km vaellusta (pituuteen voi laskea 30 km ilman kantamuksia, kuten päivä- tai iltaretkiä leiristä). Näitä vaelluksia kutsutaan tunturisusivaelluksiksi ja osallistujan tulee myös itse suunnistaa osa matkasta, esim. yksi kokonainen päivä tai kaksi puolen päivän osuutta, jotta suunnistuskokemusta karttuu. Kokeneempi suunnistaja voi varmistaa taaempana, mutta suunnistusvuorossa olevan tulisi itse suoriutua suunnistamisesta. Tunturisusivaelluksesta tulee tehdä itse kirjoitettu retkikertomus, josta käy ilmi mm. reitti, päivittäinen ohjelma ja luontohavainnot.

Antoisia retkiä ja oppimishaasteita toivottaen susivaliokunnan puolesta

Panu Loisa

Susivaelluksella kuljetaan omin voimin.

KÄMPPÄVARAUKSET 2014

30.8.–6.9.	3 petipaikkaa, Susikyrö, iso kämppä
6.–13.9.	Logi, Susi-Kiisa
6.–13.9.	Tsietsa, Susi-Talas
13.–20.9.	Geatki, Susi-Kiisa
13.–20.9.	Owla, Susi-Talas
3.–5.10.	Tunturiladun susiaisviikonloppu

2015

vko 8	14 petipaikkaa, Susikyrö, iso kämppä
vko 12	14 petipaikkaa, Susikyrö, iso kämppä
20.3.–4.4.	2 petipaikkaa, Susi-Oskari
vko 13	14 petipaikkaa, Susikyrö, iso kämppä
vko 14	14 petipaikkaa, Susikyrö, iso kämppä
vko 15	14 petipaikkaa, Susikyrö, iso kämppä
vko 36	4 petipaikkaa, Susi-Talas
vko 37	10 petipaikkaa, Susi-Talas
vko 37	14 petipaikkaa, Susikyrö, iso kämppä
vko 37	5 petipaikkaa, Susi-Oskari
vko 37	8 petipaikkaa, Susi-Kiisa
vko 38	10 petipaikkaa, Susi-Talas
vko 38	8 petipaikkaa, Susi-Kiisa
21.–25.9.	2 petipaikkaa, Susi-Talas

Kämpistä huolehtiminen on vahva perinne

Kämppätoimikunnan kuulumisia

Tunturiladun tukikohtien talkootyöviikko ja kämppäkierros toteutettiin tänä vuonna viikoilla 23 ja 24. Työt aloitettiin Susikyröstä. Väkeä saatiin mukaan sopiva määrä, osa väestä tuli jo edellisviikolla.

Tämän kesän työt oli suunniteltu jo talvella niin, että ei ollut mitään isompia epäselvyyksiä. Tällä kerralla kämppäisäntä pääsi vähän helpommalla, kun ei tarvinnut olla muuta kuin työnjohtajana jalkavammansa takia. Kiitos ahkeralle ja myötämieliselle talkootyöväelle.

Osa tälle vuodelle suunnitellusta työstä oli tehty jo kerhoviikkojen aikana kevättalvella, yllätys kämppäisännälle.

Lisäksi viime talvena oli ahkeroitu myös Naantalissa. Pekan-Oskarista puuttuvat keittiökaapistot olivat jo kuljetusta vaille valmiit käydessäni keväällä Naantalissa **Viran Jaako**n verstaalla katsomassa tilannetta. Kiitos **Pate, Jaakko, Markku, Akri** ja kumppanit.

Tunturilatulaiset ovat pitäneet aina hyvää huolta Lapin kämpistä. Viime talvenakin kämppäisännälle tuli useita yhteydenottoja Lapin kämpiltä; kyseltiin mitä voidaan tehdä nyt olevassa tilanteessa, että ei pääse syntymään vaurioita. On tehty parannusehdotuksia kämppien olosuhteisiin, täydennetty keittiö- ja oleskelutilojen varustusta, katsottu polttopuutilanne, vaihdettu tyhjät kaasupullot täysiin, poistettu liiallista lumikuormaa vesikatoilta ja tehty kaikkea muutakin kiinteistöjen huoltoon ja kunnossapitoon liittyvää työtä.

Tämä oma-aloitteinen toiminta on helpottanut suuresti kämppäisännän ja koko kämppätoimikunnan huolia, kiitos siitä.

Kesän talkoot

Työt Susikyrössä alkoivat ripeästi. Pari päivää ja oli jo Pekan-Oskarin julkisivut maalattu kolmanteen kertaan, pääasiassa naisten voimin, viime kesänä maalattiin kahdesti. Kaikille mukana olleille löytyi sopivaa työtä.

Eki viimeisteli kaikki LVI- ja sähköistämisasiat kuntoon ja asensi keittiökaapit paikoilleen ym. Markku taas taitavana sisäkirvesmiehenä asensi liukuovet ja korjasi saunan lauteet turvallisiksi, rakensi tuuletusputkien ulkosäleikkösuojat jne.

Paavo kunnosti lähes kaikki Susikyrön vesikatot ja rännit korjaamalla vesirännien kaatoja, kittaamalla piipun juuria ja huoltomaalaamalla kattopinnat ynnä lisäksi hoiteli taas kerran jätehuoltoasiat kuntoon.

Matti ja Aimo uusivat ulkoalueiden kaiteet ja rantasaunan portaat turvallisiksi. Ja Veijo hoiti viikon aikana poltkuten savupiippujen nuohoukset, kämppälaskentaa jne.

Kaikki tämä edellä mainittu onnistui niin hyvin loistavan keittiö- ja ruokajärjestelyn johdosta, jota hoitivat Sirpa, Aulikki ja kumppanit.

Kiitos kaikille mukana olleille.

Osa talkootyöväestä jatkoi vielä seuraavalla viikolla työskentelyä Susikyrössä, ja viisi henkilöä lähti perinteiselle kämppäkierrokselle (kämppätoimikunnan jäseniä neljä), ensin Kiisalle ja sieltä sitten Talakselle, jossa kummassakin kohteessa oli pienimuotoista korjaustyötä johtuen kahden viime vuoden työskentelystä vain Susikyrössä. Kiisalla piti korjata vesikattoja, tulisijoja, tarkastella varustusta, korjata laituri, nuohota savupiiput, suorittaa vuosittainen suursiivous ja kämppälaskenta.

Lisäksi piti hoitaa myös jätehuoltoasiat kuntoon. Talaksella jokseenkin samat työt kuin Kiisallakin. Kämppäkierroksella mukana olleille suurkiitos!

Viranomaiskäynti Susikyrössä

Maanantaiaamuna talkootyöviikon alussa Enontekiön kunnan rakennustarkastaja **Eino Mäkelä** tuli ennakkoon sovitusti Susikyröön. Pekan-Oskarissa viime syksynä tehdyssä lopputarkastuksessa todetuista puutteista tehtiin jälkitarkastus. Nyt kaikki on kunnossa. Samalla katselmoitiin kaikki muut Susikyrön rakennukset, joissa ei ollut myöskään mitään huomautettavaa.

Myös ulkokäymälät ja kompostointi ok. Lisäksi todettiin, että rantasaunassa oleva harmaan veden viemäröintijärjestelmä on määräysten edellyttämässä ja hyväksyttävässä kunnossa. Näin mennään kaksi vuotta.

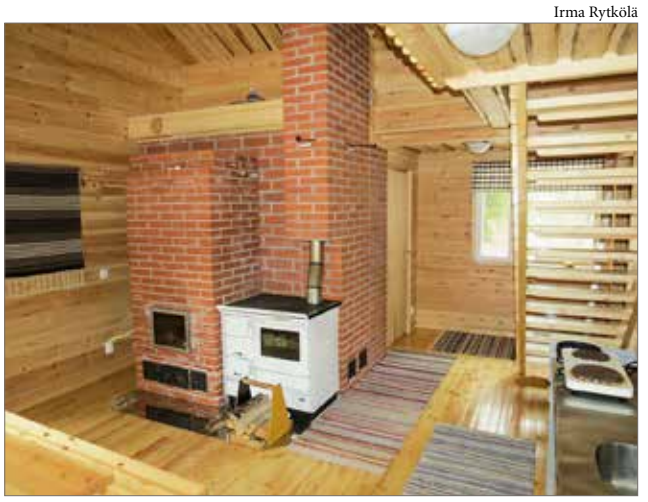
Tässä tilaisuudessa sovittiin, että viemäri johdetaan paineputkena vuoden 2016 kesällä törmän yli maastoon rakennettavaan imeytyskenttään. Rantasaunan paineviemäriä ei tarvitse siis liittää kunnan viemäriverkostoon, koska saunassa on vain kantovesi. Näin ollen Tunturilatu ry. välttyy kiinteistöille määrätystä lisärakennuksen viemärin liitosmaksusta, eikä tarvitse myöskään maksaa jätevesimaksua rantasaunassa käytetystä vedestä.

Susikyrön pohjoispuolista liikerakennustonttia, joka rajoittuu Vuontisjärveen, ollaan muuttamassa loma-asuntotontiksi. Tontin ostajaehdokas oli myös Susikyrössä, koska tulevalla rakennuspaikalla oli sovittu tehtäväksi viranomaismaastokatselmus.

Katselmuksessa sovittiin, että viranomaiset ottavat huomioon kaavamuutosasiassa ne asiat, jotka Tunturilatu ry on esittänyt tekemässään huomautuksessa (käsitellään valituksena). Tunturilatu ry:llä on vielä lähinaapurina mahdollisuus kommentoida tulevaa uudisrakennushanketta ennen kyseessä olevaa rakennuslupakäsittelyä. Nyt odotellaan asian etenemistä.

Huomautuksessa on kysymys uudisrakennuksen sijainnista tontilla, rakennuksen korkeusasema ja harvinaisen luonnonomaisen maaston säilyminen mahdollisimman koskemattomana.

Irma Rytkölä

Pekan-Oskari on jo osoittanut tarpeellisuutensa ja Susikyrön käyttöaste on noussut. Se kohensi alueen palvelutasoa, mutta kämpissä tunnelma ja puitteet ovat säilyneet ennallaan.

Arvostusta vuosikymmenten takaiselle talkootyöväelle

Me tämän ajan tunturilatulaiset muistelemme lämmöllä Tunturiladun alkuvuosikymmenten aikaisia vanhempia ja poissoleviakin tunturilatulaisia siitä työstä, mitä he ovat tehneet silloisissa Lapin ääriolosuhteissa.

Oli etsitty ja hankittu nämä tontit, joihin he rakensivat talkootyönä nämä nyt meidän käytössä olevat rakennukset.

Oli luotu hienoja ystävyyssuhteita Lapin maan väestöön, kuljettu rakennustalkoisiin omin kustannuksin. Tehty työt sen ajan menetelmin ilman nykyajan koneita, käsityönä, yhteisvoimin ja vahvassa Tunturilatu-hengessä.

Oli yritetty saada ja oli saatukin ymmärrystä ja lahjoituksia rakentamiseen sinne kauas Lapin maahan. Tämä kaikki on vaatinut valtavasti ponnistelua sen ajan olosuhteissa.

Hyvät Tunturilatulaiset! Parhaiten kunnioitamme tätä meidän aikaa ennen tehtyä työtä vaalimalla perinteitä ja pitämällä vastaisuudessakin (näin on tehtykin) Lapin kiinteistöistämme hyvää huolta, siisteinä ja ympäristöt rakennuksineen kunnossa.

Arvoisat Tunturilatulaiset!

Tänä vuonna ei tarvitse pitää enää edellisvuosina tavaksi tulleita syyskauden talkoita, koska kesän aikana saatiin kaikki ennen talvikautta tarvittavat työt tehdyksi. Ensi kesänä jatketaan. Tarkemmin tämän vuoden viimeisessä Tunturilatu-lehdessä nro 4.

Hyvää syyskautta, toivoo
Kämppätoimikunta
Turku, jossa tänään 32,8°C
4.8.2014
Pekka Kallio
kämppäisäntä
puh. 0505272796

Tärppejä ja turhakkeita

Saanko esitellä, kahluusukat!

Sealskinz on brittiläinen valmistaja, joka on erikoistunut vedenpitäviin käsineisiin ja sukkiin. Varsinkin merkin sukat ovat tulleet suosituiksi. Pyöräilijät tykkäävät kun jalat ovat kuivat, vaikka klossikenkä ei olisikaan vesitiivis eikä housunpuntti yltä peittämään nilkkaa.

Eräs Espanjan reittien vaeltaja kehui, että vesitiivis sukka ei-vesitiiviissä kengässä on hengittävämpi kuin yksikään Gore-kenkä. Onhan järkevä ajatus peittää jalat kalvolla vain silloin kun sataa.

Olihan tuo kokeiltava itsekin.

Täysnahkainen kalvoton kenkä päästi kyllä sadepäivänä veden läpi, mutta sukka ei! Jalat eivät tuntuneet sen nihkeämmiltä kuin Gore-kengissä hyvällä sukalla, ohut merinovillasukka ihoa vasten oli hyvä Sealskinzin alla.

Sukan sisäpinta kostuu päivän aikana, mutta nurinpäin käännettynä kosteus haihtuu hyvin nopeasti verrattuna kalvollisen vaelluskengän kuivattamiseen. Sukat ovat kolmikerroksiset: sisällä merinovilla, välissä hengittävä vedenpitävä kalvo, ja pintakerros on hankauskestävää neulosta.

Mallistossa on eri paksuuksia, ohuesta lämpimämpään. Todellinen helmi on keskipaksu polvisukka, jolla voi kahlata. Melonnassa kylmän veden aikaan on kiva kun jalat eivät kastu rantavedessä. Alle voi pukea vaikkapa lämpöiset villafroteesukat.

Vaellukselle nämä kannattaa ottaa mukaan kylmiä kahluita varten, syksymmällä varsinkin. Leirikengissä ne suojaavat jalkoja veden lisäksi myös hyttysenpuremilta. Jos haluat retkeillä kevyin jaloin barefooteilla tai perinteisillä sandaaleilla, Sealskinz suojaa myös metsän risuilta, punkeilta ynnä muilta uhilta.

Retkiluistelijat käyttävät Sealskinzeja vesikelillä, kun jään päällä on vettä. Miksei toimisi retkihiihdossakin, jos mono kastuu läpi? On se muovipussia huomattavasti parempi, hengittävämpi ja istuvampi, vedenpitävä sukka!

Kahluu- ja leirikenkien pitää olla kevyet ja vettä imemättömät. Crocs-muovisandaalit ovat ihan toimivat, mutta vielä parempi on Vivo Barefoot Ultra, joka on yhtälailla muovinen reikäkenkä, mutta ohutpohjainen ja hyvin istuva, hyvä kävellä maastossa.

Melontatossuna Ultra on erittäin hyvä, ja kahluukenkänä turvallinen. Ohutpohjaisena sillä saa varman tuntuman alustaan, ja rankan vaelluskenkäpäivän jälkeen niillä tassuttelu auttaa jalkoja palautumaan rasituksesta nopeammin.

Sealskinzin vesitiiviit sukat ja Vivo Barefoot Ultra –kevytjalkineet ovat hyvä yhdistelmä!

Veikkolan vaeltaja

Kahluusukilla voit kahlata kuivin jaloin.

KAUPPA AUKI

TUNTURILADUN TARVIKKEITA VOI TILATA YHDISTYKSEN RAHASTONHOITAJALTA: marja-liisa.maki@pp.armas.fi tai 040 718 1719. Tarvikkeet toimitetaan postitse tai sopimuksen mukaisesti. Tarvikkeita on myynnissä myös Tunturiladun yleisissä tapahtumissa.

MYYTÄVÄT TARVIKKEET

	á
Hihamerkki	1,70
Pinssi	1,70
Susimerkki	5,00
Susimerkki nauhalla	6,80
Tunturilatu-tarrat (12 pientä tarraa)	2,00
Tunturilatu-tarra (iso)	1,30
Viiden vuosikymmenen vaellus kirja	15,00
Kuudes vuosikymmen	15,00
Historiikit (kaksi kirjaa)	25,00

Susimerkit myydään vain vihityille susille.

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avaimen lunastushinta on 120 e. Avainanomuslomakkeita saa yhdistyksen rahastonhoitajalta. Avain toimitetaan postiennakkona.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on S- Pankki
IBAN FI07 3636 3002 7875 88 BIC TAPIFI22.
Tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut paitsi jäsenmaksut. Jäsenmaksut maksetaan jäsenmaksulaskun mukaiselle pankkitilille.

KÄMPPIEN KÄYTTÖMAKSUT

Kämppämaksuja suoritettaessa käytetään viitenumeroita. Kämpillä on edelleen rahalippaat, johon maksun voi suorittaa. Kämppämaksu vuonna 2014 on Susikyrö 10 e/hlö/vrk, Susi-Talas ja Susi-Kiisa 7 e/hlö/vrk. Vanhempien mukana olevilta alle 12-vuotiailta ei peritä kämppämaksua. Kämppien viitteet: Susikyrö 505, Susi-Talas 602, Susi-Kiisa 709.

Varauskämppä Aihkin varaukset: raimo.pahkala@nic.fi, 040 839 6638. Aihkin kämppämaksu on 25 e /vrk/koko kämppä. Aihkin viite 806.

KOKOUSKUTSU

TUNTURILATU RY:n sääntömääräinen SYYSKOKOUS pidetään lauantaina 4.10.2014 klo 10.30 Naapurivaaran Lomakeskuksessa,
Pohjavaarantie 66, 88610 Vuokatti.
Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset syyskokousasiat.
Tervetuloa Johtokunta

www.tunturilatu.fi

TUNTURILADUN RETKIMUISTIO 3/2014

30.8.-7.9. Ruskavaellus Tunturilappiin (KUOKTE)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Matti Häppölä, p. 050 490 3897, matti.happola@gmail.com

6.-13.9. Kerhoviikko Susi-Talaksella ja ruskavaellus Tsarmitunturin erämaahan (TSIETSA)
Tiedustelut ja ilmoittautumiset: Antero Konttinen p. 040 829 3912, antero.konttinen@hotmail.com

6.-13.9. Ruskavaellus Markkina - Hetta (KAVTSI)
Tiedustelut ja ilmoittautumiset 17.8. mennessä: Mika Kiiski, mkiiski@elisanet.fi, 050 381 3894

6.-13.9. Ruskaretki Muotkatunturille (KUMPE)
Pitkä ja lyhyt vaellus. Tiedustelut ja ilmoittautumiset: Meeri Näätänen, puh. 0400 674081

7.–13.9. Ruskavaellus Lemmenjoen kansallispuistossa (Okta)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Aune p. 040 550 2286, aunemakkonen@gmail.com

8.-14.9. Ruskaviikko Kilpisjärvellä (OWLA)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Aino p. 040 770 6282, aino.hamalainen@oulu.fi, tai Leila p. 040 771 3462, leilavi45@gmail.com

13.- 20.9. Owlan kerhoviikko Susi-Talaksella (OWLA)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Hannu L. p. 044 322 3646, hannu.liljamo@gmail.com

13.-20.9. Kerhoviikko Susi-Kiisalla (GEATKI)
Päivävaelluksia ja puolukkaretkiä lähimaastoon. Kevon reitin vaellus on myös mahdollinen. Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Satu Ojala p. 050 5234 844, satu.ojala@lauttakyla.fi tai Airi Ala-Juusela p. 040 728 1877.

4.-11.10. Römppävaellus (OWLA)
Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Aino p. 040 770 6282, aino.hamalainen@oulu.fi, tai Leila p. 040 771 3462, leilavi45@gmail.com

1.-2.11. Viikonloppuretki Repovesi (KAVTSI)
Tiedustelut ja ilmoittautumiset: Mika Kiiski, mkiiski@elisanet.fi, 050 381 3894

28.12.-5.1. Kaamosvaellus Hetta - Lisma (KAVTSI)
Ilmoittautumiset: panu.loisa@gmail.com, lisätiedot 0400 708 243.

Huom. Tapahtumat löytyvät myös Tunturiladun tapahtumakalenterista, johon tehdään päivityksiä myös lehden ilmestymisajankohtien välillä.

Yritetään saada vastinetta retkien järjestäjille >> Yksi parhaista palautteista on runsas osallistuminen. – Huomioi myös mahdolliset yhteiskuljetukset retkikohteisiin. Niitä kannattaa tiedustella, vaikka kohteena on ”omat polut” retkikohteen suunnassa.

Tunturilatu-lehden 4/2014 retkimuistioon julkaistavaksi tarkoitettu aineisto tulee toimittaa viimeistään 31.10.2014 osoitteella panu.loisa@gmail.com.

Nettijulkaisua varten toivotaan lyhentämätöntä ilmoitustekstiä. Ilmoituksen vähimmäistiedot: alkamis- ja päättymisajankohta, kokoontumispaikka (osoite), viimeinen ilmoittautumispäivä sekä yhteyshenkilön nimi, puhelinnumero ja sähköpostiosoite.

Hei susikokelas!

Jos haluat vihittäväksi tämän vuoden susiaisiin, on sinun toimitettava susianomuksesi viimeistään 5.9.2014 susivaliokunnalle. Muistatahan, että susisäännöt sekä anomuskaavakkeet löytyvät Tunturiladun nettisivuilta? Susivaliokunnan jäseniltä voi kysellä, jos on pulmia sääntöjen tulkintojen tai anomuskaavakkeiden täytön kanssa.

Sudeksi aikovat voivat tulla susivaliokunnan juttusille haastattelutilaisuuteen tai muissakin asioissa:

Susiaisten ja syyskokouksen yhteydessä 3.-5.10.14 Sotkamossa

Tarvittaessa haastattelutilaisuus voidaan pitää muunakin ajankohtana. Ota rohkeasti yhteyttä susivaliokunnan jäseneen.

Susikokelaita pyydetään ilmoittautumaan etukäteen haastattelutilaisuuteen.

Susivaliokunta:
Marita Maula (pj), marita.maula@kolumbus.fi puh. 040 509 4412,
Tommi Avikainen, tavikainen@gmail.com, puh. 0500 546 126,
Pirjo Jauhiainen, pirjau@gmail.com, puh. 040 724 8281,
Juhani Lahtinen, juhani.lahtinen@pp3.inet.fi, puh. 040 545 1681,
Panu Loisa, panu.loisa@welho.com, puh. 0400 708 243,
Raimo Pahkala, raimo.pahkala@nic.fi, puh. 040 839 6638

Seniorivaellus Sata-Hämeen Taipaleilla Riuttaskorvesta Kuruun

29.-31.8.2014

Virkistysmetsiä ja luonnonsuojelualueita, kalliomaita ja kankaita, kuusikkokorpia ja myllykoskia. Näissä maisemissa viikonlopun vaelluksella osanottajat kantavat vain välipalat sekä päiväevää ja mahdolliset vaihtovaatteet pikkurepussaan. Kaikki muut varusteet kuljetetaan huoltoautossa.

Yöpymiset tapahtuvat osanottajien omissa majoitteissa sekä varustein ja kukin vastaa omista ruokatarvikkeistaan sekä ruoan valmistuksesta tauko- ja yöpymispaikoilla. Juomavettä kuljetetaan huoltoautolla.

Vaelluksen lähtöpisteeseen pääsee linja-autolla Tampereelta ja vaelluksen päätyttyä myös Tampereelle.
Vaelluksen jälkeen Kurussa on halukkailla mahdollisuus suihkuun ja ruokailuun.

Kokoontumiset perjantaina 29.8. joko Tampereen linja-autoasemalla klo 15.00 (bussilla tulevat) tai Kurun Matkahuollossa klo 16.00 (omilla autoilla tulevat).

Vaelluksella kuljetaan polkuja sekä metsäteitä pitkin ja sen pituus on n. 35 km (7+19+9 km). Vaellus toteutetaan omakustannusperiaatteella ja mukaan mahtuvat myös muutkin, jotka uskovat pärjäävänsä senioreille.

Tarkemmat tiedot ilmoittautumisen yhteydessä:
Merja Rintakoski puh. 0400 630 514,
s-posti: merja.rintakoski(at)gmail.com
Tervetuloa Sata-Hämeen Taipaleille! Tunturikerho Kolbma

TUNTURILADUN SYYSKOKOUS JA SUSIAISET VUONNA 2014

Tervetuloa susiaisviikonloppuun 3.–5.10.2014 Sotkamoon Naapurivaaran Lomakeskukseen Pohjavaarantie 66, 88610 Vuokatti

Ohjelma

Perjantai 3.10.

klo 17– ilmoittauminen alkaa
Kahvio auki, suolaista ja makeaa

Lauantai 4.10.

8–9 Aamupala, ilmoittautuminen jatkuu
9.30 Avajaiset ja Lipunnosto
10.30 Syyskokous ja kokouskahvit
13.00 Kisailua/liikuntaa
15.00 Päivällinen
17.00 Luento Tero Mustonen ” Sama luonto, eri maailmat ” -Suomalaisten ja saamelaisten erilaiset suhteet luontoon Koltanmaalla, Lapissa
18.30 Susiaiset
20.00 Oktan 50-vuotiskahvit ja illanviettoa

Sunnuntai 5.10

8–9 Aamupala
9.00 Aamunavaus
9.30 Erämaita ja perheretkiä. Retkeilyn kirjoa kaamoksen vaativista erämaista helppoihin kesän päiväretkiin lasten kanssa - Jouni Laaksonen. Mervi Laaksonen: Susi-tietoutta. (2013 ilmestyneen Susi-kirjan pohjalta suden biologiasta ja suden suhteesta ihmiseen) Tilaisuudessa mahdollisuus ostaa kirjoja tekijän omistuskirjoituksella.
11.00 Susien kokous
12.00 Lipunlasku
12.30 Keittolounas

Osallistumismaksu 12 €

Majoitus omilla liinavaatteilla
4 – 10 hengen mökeissä 40 €/ henkilö 2 vrk.
Lerintäalueen mökit 30 €/ henkilö 2 vrk.
Asuntovaunu 20 € / vuorokausi (ei sisällä sähköä)
Teltta 10 € / vuorokausi

Ruokailut

Ruokapaketti 40 € sis. la aamupala, päivällinen, su aamupala, keittolounas
Aamupala 8 €
Päivällinen 14 €
Keittolounas 11 €
Erikoisruokavalioista ilmoitus.

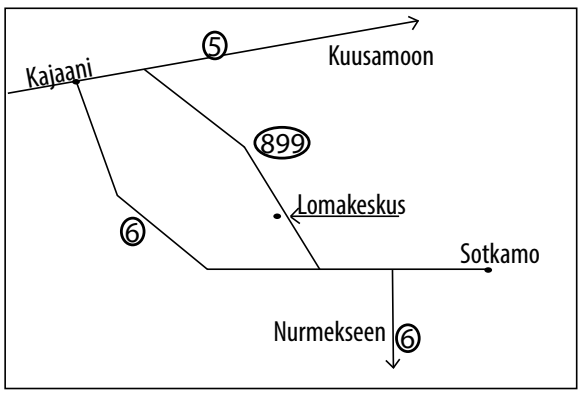
Maksut käteisellä

Ilmoittautuminen osallistumiseen ja ruokailuun 19.9.2014 mennessä
Aune Makkonen, sähköposti aunemakkonen@gmail.com puh. 040 550 2286.

Majoitus varaukset suoraan
Naapurivaaran Lomakeskuksesta puh. 040 5497357 tai 040 5047694

Lämpimästi tervetuloa Susiaisviikonloppuun Kainuuseen.

Lomakeskus sijaitsee vesistön rannalla, näkymät kauniille Vuokatin vaarojen jonolle.

okta Tunturikerho Okta

LOGIn bussilla susiaisiin Sotkamoon!

Mikäli tulee tarpeeksi matkustajia, niin lähdetään tilausbussilla susiaisiin perjantaina 3.10. Turusta Huittisten, Tampereen, Jyväskylän ja Kuopion kautta Sotkamoon.
Paluu samaa reittiä sunnuntaina 5.10.
Tarkempi aikataulu varmistuu myöhemmin.

Toivomme runsaasti tunturilatulaisia matkan varrelta mukaan. Matka tehdään omakustannushintaan ja maksut jyvitetään matkustuskilometrien mukaisesti, mutta mikäli tarpeeksi ilmoittautuneita ei tule, niin matka peruuntuu.
Ilmoittaudu siis 1.9.2014 mennessä Paavo Kramsulle (040 7062764 tai paavo.kramsu@pp.inet.fi).
Tervetuloa bussikyytiin!

GEATKI MYY AHMA-LOUETTA jälleen.

Pentu-Ahma aukkoleveys n. 3 m, suojasyvyys 1,5–1,7 m, korkeus 1,8–1,9 m. **55,-**
Ahma aukkoleveys 3,8 m, suojasyvyys 2 m. **60,-**
Ahmaa myös pohjakankaalla. **75,-**
Hintoihin lisätään toimitusmaksu.
Tied. Aarno Lehtisalo
p. 0440 195 002
aarno.lehtisalo@gmail.com

Tunturilatu –erätaitoja ja elämyksiä

AIHKI

Aihkin seinähirret ovat kirvesmiehen taidonnäyte.
Tule katsomaan.
Tule kuuntelemaan omia ajatuksiasi.
Tule viettämään laatuaikaa varaamalla oma viikkosi Aihkista.

Vuonna 2014 varattuja viikkoja ovat:
35 – 39, 44 sekä 27.12.2014 – 3.1.2015
Vuonna 2015 varattuja viikkoja ovat:
8, 12, 15 ja 37.

Tarkista vapaat viikot Tunturiladun nettisivuilta.
Vuorokausimaksu vuonna 2014 on 25,00 €/koko mökki.

Varaukset Raimo Pahkala 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.firaimo.pahkala@nic.fi

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja:
Raimo Pahkala, Honkakatu 10, 87100 KAJAANI
puh. 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.fi
Toimitussihteeri:
Satu Ojala, Huittisten Sanomalehti Oy, Pl 36, 32701 HUITTINEN
pt. 045 327 5650, pk 050 5234 844
satu.ojala@lauttakyla.fi

Tiedotustoimikunta:
Satu Ojala (pj), Raimo Pahkala, Iitu Gerlin, Paul Pakarinen

Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm,
¼ sivu 290 euroa,
½ sivua 540 euroa
Koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Westpoint. Rauma

Ilmestymisaikataulu 2014:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
4	**7.11.**	**25.11.**

Osoitteen- ja nimenmuutokset:
Tunturilatu ja kerhot ja myös Suomen Latu saavat kotimaan muutokset Väestörekisterikeskukselta, mikäli henkilö ei ole kieltänyt tietojensa antamista. He, samoin kuin ulkomaille muuttavat tai siellä olevat, lähettävät itse muutosilmoituksensa jäsensihteerille:

Tiina Loisa
Konalantie 43 A 7,
00390 HELSINKI,
tiina.loisa@saunalahti.fi

SUOMEN LATU

YMPÄRISTÖMERKKI MILJÖMÄRKT
441 800
Painotuote

Ivalojoelle, Ivalojoelle

Sää vaihteli räntä-, lumi- ja vesisateesta raekuuroihin, mutta ei koskaan kastumiseen asti.

Ilkka Lahti

Nuotiotauolla viimeisenä vaelluspäivänä Mika Viljanen (vas.), Niklas Korte, Emilia Viljanen, Timo Kuusenaho ja Sanni Kuusenaho.

Jälleen täyttyi vuoden odotus, kun tunturikerho Geatkin perinteiseksi muodostunut Aikuinen-lapsi-vaellus starttasi juhannuksen jälkeisenä sunnuntai-iltana suuntana Ivalonjoen Kultala.

Runsaan puolen vuorokauden ja yli tuhannen kilometrin ajomatkaan jälkeen saavuimme Pahaojan parkkipaikalle. Maukkaan aamupalan jälkeen alkoi 12 kilometrin vaellus kohti Kultalaa, joka oli kullankaivajien tukikohta 1800–luvun puolivälissä. Parhaimmillaan siellä työskenteli yli 600 kullankaivajaa mukaan lukien virkamiehet ja emännät, jotka valvoivat ja huolehtivat rikkauksia tavoittelevien hyvinvoinnista.

Huolimatta vähäunisesta ja viimeiset voimanrippeet kysyvästä, lähes 600 porrasta käsittävästä laskeutumisesta, pääsimme lopulta Ivalonjoen laaksoon. Tiistai otettiin voimien palautumisen merkeissä ja tutustuttiin alueen rakennuksiin ja historiaa sekä lähimaastoon.

Päätavoitteena ollut Hammastunturin huiputus vaihdettiin lähempänä olevaan noin 500–metriseen Pietarlauttaseen, josta sieltäkin avautuivat hulppeat näkymät. Taas kerran sielu lepäsi Lapin maisemia ihailtaessa.

Kotitaival alkoi jälleen rankalla nousulla, joka hieman pisti puuskuttamaan, ei tosin kovakuntoisempia. Sujuihan se, kun otti nousun rauhallisesti ja rinkkakin oli jo keventynyt huomattavasti, koska eväät oli syöty. Loppurutistuksessa poikettiin nauttimassa Patatunturin näkymistä ja jotkut vaeltajista tunnistivat sieltä Kaunispään mastoineen.

Viimeinen yö vietettiin Kiilopäällä, missä **Viljasen Mika** ja **Kuusenahon Timo** kipaisivat vielä saunalenkillä Kiilopään huipulla. Vaelluksella olivat mukana myös **Sanni Kuusenaho**, joka oli porukan nuorin sekä **Emilia Viljanen**, **Niklas Korte** ja **Ilkka Lahti** sekä ylitse muiden **Satu Ojala**, **Airi Ala-Juusela** ja **Pirkko Liuksiala**, jotka vuodesta toiseen jaksat uurastaa retkien onnistumiseksi muonituksen ja muiden järjestelyjen muodossa. Kiitos siitä heille. Mukava, kun ei tarvitse miettiä varustusta kuin välttää liikavarustusta vaatetukseen, mihin taas kerran tuli syyllistyttyä.

Vielä lopuksi voidaan todeta, että puitteet sään suhteen olivat hyvät, vaikka säätiedot uhkailivat huonoa säätä pohjoiseen. Lämpötila oli alimmillaan +1,5 astetta, mutta viileys ja tuuli karkottivat itikat. Sateelta vältyttiin lukuun ottamatta pieniä sade- ja raekuuroja.

Ilkka Lahti

Kullerot olivat juuri aloittaneet kukintansa. Meidän etelän ihmisten kukkapenkin kaunistukset kasvavat Lapissa ihan missä tahtovat.

Se pakollinen ryhmäpotretti paikalla, jossa varmasti monet muutkin ryhmät ovat kuvauttaneet itsensä. Taustalla näkyy Ivalojoki. Satu Ojala (vas.), Niklas Korte, Emilia Viljanen, Mika Viljanen, Airi Ala-Juusela ja Timo Kuusenaho, Pirkko Liuksiala (edessä vas.) ja Sanni Kuusenaho.

Oikealla Ivalojoen Kultalan päärakennus. Vieressä on leipomo, jossa on paistettu aikanaan leipä poikineen.